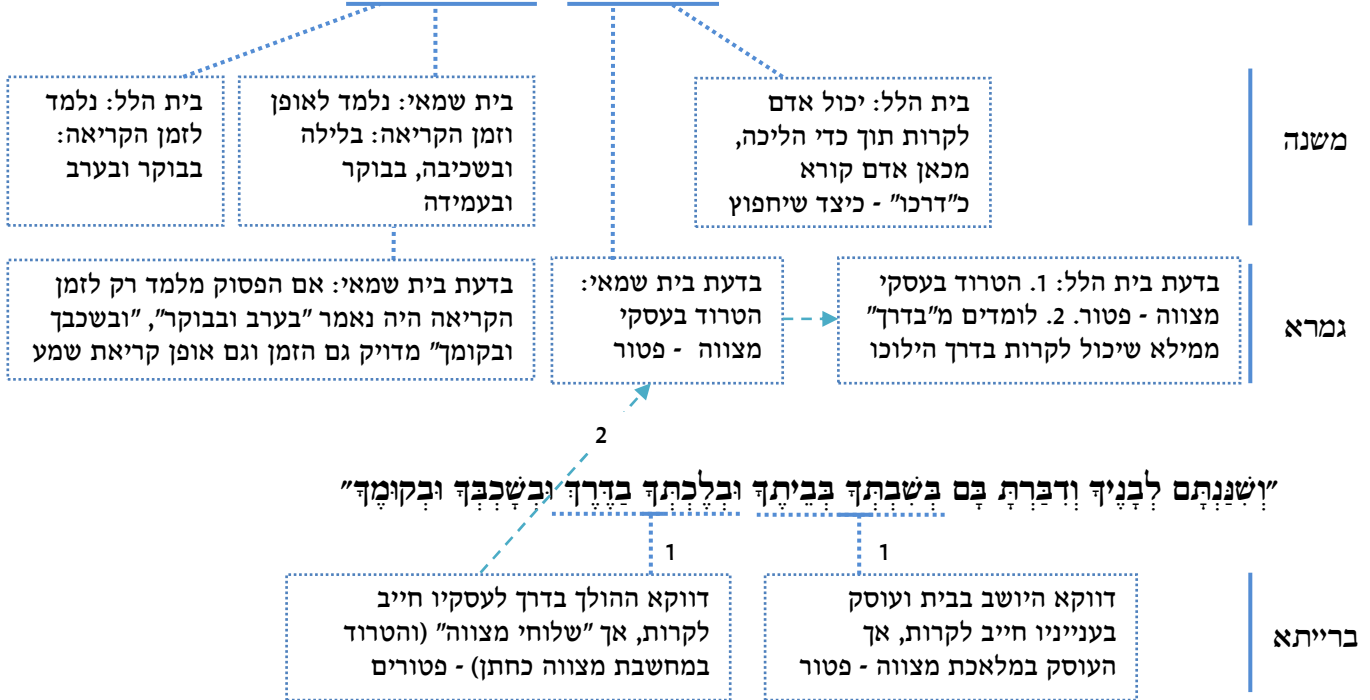

י ע"ב- יא ע"א. מחלוקת בית שמאי ובית הלל באופן קריאת שמע

וְשִׁנַּנְתֶּם לְבַנְיָד וּדְבַרְתֶּם בְּסֵם בְּשִׁבְתֶּךָ בְּבֵיתְךָ וּבְלִכְתֶּךָ בְּדֶרֶךְ וּבְשִׁכְבְּךָ וּבְקוּמְךָ (דברים ו, ז)

1 - הגמרא מדייקת בברייתא כיצד ניתן ללמוד מהפסוק שדווקא בשעה שעוסק בענייניו חייב לקרות, ועוסק במלאכת מצווה פטור? לכן מדייקת הגמרא שכתוב "בדרך" והכוונה לאדם שהולך בענייני עסקיו. מקשה הגמרא: שמא תאמר שהתכוונה התורה "בדרך", לאדם שהולך בדרך לענייני מצווה - וגם אותו חייבה התורה לקרות? אלא מדוייק מהתוספת "בשבתך", "בלכתך" - שהתורה מצווה דווקא את האדם לקרות בשעה שהוא יושב או הולך לצרכיו הפרטיים. נאולי יש לפרש שכשאדם בביתו - הוא עוסק בענייניו, אבל כשאדם הולך לעסקיו כל הדרך הוא לא עושה דבר, מלבד לחשוב ולהיות טרוד בעסקים שהוא יקיים בשעה שיגיע למקום שחפץ - לכן דווקא התורה למדה שבטירדת רשות חייב, ובטירדת מצווה כחתן פטור, שהחתן איננו מקיים את המצווה כעת, אלא טרוד בעילה טרם שקרתה]

2- [הרש"ש] "ובית שמאי הוא מבעי ליה..." לאחר שעסקה הגמרא בדברי הברייתא "מכאן הכונס את הבתולה" חוזרת ומסכמת את השיטות, דברי הברייתא מוסכמים לבית שמאי ולבית הלל, שממעטים "בשבתך... ובלכתך בדרך" שהעוסק במצווה פטור מקריאת שמע. לבית הלל נלמד דיוק נוסף שממילא שומעים מ"בדרך" שגם יש אפשרות לקרות בדרך הילוכו קריאת שמע - וממילא לשיטתם קורא כדרכו.